

Kristýna Volfová Podzimní počasí

Jeho život se blížil ke konci. Cítil to. Cítil to v každé kosti svého starého unaveného těla, v hlubokých vráskách kolem úst, které mu připomínaly letokruhy stromů. Tak to ale má být, je to tak správně. Starý přenechá své místo mladému, nemocný zdravému.

S těmito myšlenkami se pomalými, těžkými kroky vydal ke knihovně. Byla velká, ručně dělaná z masivního dřeva. Místy se lakem táhly mělké škrábance a v několika místech se loupala barva. Police byly plné knih, jež byly uspořádány v úhledných řadách.

Naučil se mít rád rád. Uklidňoval ho, připadal si pak jako pán nad svým životem. Nebyl vždy takový, vlastně podobnými lidmi opovrhoval. Byl mladý, nespoutaný a plný života. Chtěl všeho dosáhnout, všechno zažít na vlastní kůži. To ona byla jeho elixír života, jeho múza...

Dost! Nebude o ní přemýšlet, už nikdy. Je to jako strhávat strup z nezhojené rány, bolestivé a prodlužuje to hojení. Ne, to dělat nebude!

Co to vlastně potřeboval? Knihovna, ano knihovna! Bylo tu tolik knih, co chtěl ještě přečíst, tolik příběhů, kterých chtěl být svědkem. Ale času, času bylo málo.

Roztřesenými konečky prstů přešel po zaprášených svazcích. Kdysi sám zažíval taková dobrodružství, nepotřeboval je zprostředkované z knih.

A dost!

Co se to s ním dnes děje? Jednou z jeho nejprísnějších zásad bylo nezaobírat se minulostí a hledět do budoucnosti. Možná za to mohlo to ohavné podzimní počasí. Sychravo, déšť a vlezlá zima. Přímo živná půda pro melancholické vzpomínání.

Na to však není čas. Má toho ještě plno na práci.

Už zase si povídal pro sebe, ale jak je to přísloví...starého psa novým kouskům nenaučíš. A on už se učit nic nového nechtěl, ani nemusel. Jediné, co musel, bylo zemřít. Na to se už těšil.

Divné, že? Těšit se na vlastní smrt. Ani ne, byl už starý a unavený, ruce měl rozklepané, nohy těžké jako balvany a paměť nestála za nic. Už ani hlas nebyl tak hluboký a podmanivý jako dřív, zněl teď jako praskání suchého dřeva. Přitom na něj ulovil ty nejkrásnější ženy v okolí. Ale to už je minulost. Dávná minulost. Stejně už žádné povyražení nechce. Touží pouze a jedinečně po klidu. Toho se mu snad v posmrtném životě dostane. Klidu a zapomnění.

Z myšlenek ho vytrhlo zaklepání na dveře. S povzdechem se vydal ke dveřím. Musí to být ta nová deka, co si nedávno objednal. Samozřejmě, co jiného.

S povzdechem a po několika marných pokusech o zastrčení klíče do zámku se mu konečně podařilo dveře otevřít.

Strnul.

Nemohl uvěřit svým očím. Musela si s ním pohrávat jeho stařecká paměť. Byla to ona. Musela být, a přesto nemohla. I když nerad, musel si přiznat, že by ji poznal kdekoli. Její tvář se mu vryla do paměti jako tetování. Nezvratně, nesmazatelně.

„Pozveš mě dovnitř?“

Nejspíš tu otázku zopakovala několikrát, protože se teď tvářila nervózně a nesměle. To ho probralo lépe než kbelík studené vody. Ona nebyla nikdy nesmělá, neostýchala se. Proč tu dnes byla? Proč za ním přišla?

Hlavou se mi míhalo desítky otázek, vyšlo ze mě však pouhé: „Tak pojď dál.“

Nemohl jsem uvěřit svým uším. Jeho zatracená pusa. Zradila ho. Nechce s ní mluvit, nemůže jí pustit dál.

Ona se mezitím ale protáhla kolem něj a namířila si to do kuchyně.

Počkat? Jak ví, kde má kuchyň?

Protože máš třeba jenom pár místností a nad každou máš cedulku s názvem? Odpověděla mu ta racionálnější část mozku.

A ano, má nade dveřmi cedulky s názvem místností. Nesud'te ho. Je starý muž s děravou pamětí a vůbec, on vás také nesoudí.

Když dorazil do kuchyně, našel ji usazenou na jedné z plastových židlí, které byly rozestavěné kolem malého jídelního stolku.

Znenadání pocítil nutkání uklidit, byl tu celkem nepořádek. Člověk žijící sám nemá moc motivace k úklidu. Rychle tento pocit zahnal. Nebude kvůli ní cokoli měnit. Už ne.

„Máš to tu opravdu pěkné,“ pronesla, zatímco si proplétala a znovu rozplétala prsty spojených rukou.

Její starý zvyk, skoro by se dalo říct tik. Ruce měla jako dva ptáky, neustále v pohybu. Tohle by si však neměl pamatovat, nemělo by mu na tom záležet.

„Proč si přišla?“ vypravil ze sebe skřehotavým hlasem, „Po tolika letech hmm? To potřebuješ peníze?“

Vypadalo to, že ji svými slovy ranil. Dobře jí tak. Ona ho ranila taky, zasloužila si to.

„Já...já bych to mezi námi chtěla urovnat, víš? Už nějak čas o tom přemýšlím a nechci, aby to mezi námi skončilo takhle.“

Možná se změnila víc, než si zprvu myslel. Rozhodně vypadá jinak. Taky aby ne, už je to patnáct let. Vlasy má delší, pořád uhlově černé, jenom místy protkané šedými prameny. Má je svázané v uzlu na temeni, takhle je předtím nenosívala. Na svou černou hřívu byla pyšná. Měla ráda volnost, ona sama byla volnost. Nesedí mu na ní nic, od jejího šedého kostýmku po její uhlazené jednání. Byla oheň ... a on se spálil.

„Tak řekneš mi na to něco?“ nervózně se ošívá a urovnává si na míru střiženou sukni. Zřejmě zbohatla.

„Není co říct. Mezi námi už nic není. Vybrala sis jeho, pamatuješ? Já tě miloval a ty jsi to všechno zahodila kvůli němu. To ty jsi mě opustila! Nemělo by to budoucnost, to jsi mi tehdy řekla, copak jsi to už zapoměla?“

Roky zadržovaná slova se osvobodila, hráz se protrhla, už to nešlo zastavit.

„Obětovala jsi mu své mládí. Tehdy byl krásný, že? Byl silný a vůbec ne jako já. Já jsem ti nestačil. Potřebovala jsi někoho znalejšího, odvážnějšího. Ale teď je to jinak že? Mládí vyprchalo a tvář zevšedněla. To už jsem ti dobrý, co? Jako poslední možnost, jako starý dědek k dožití, že? Ten ti totiž neuteče, ten tě neopustí.“

Vypadalo to, že ji překvapil. Otevřela ústa a zase je zavřela, poté je znovu otevřela. Nejspíš si myslela, že neví, že se k němu nedoneslo, jak její románek skončil. Zničila jejich vztah a pro co? Pro chvilkové pošpásování? A teď se chtěla vrátit, teď by jí byla jistota dobrá.

„Kde je teď ten, který ti tenkrát tak zamotal hlavu? Kde je? Ale víš co? Přišla jsi pozdě. Dříve bych ti možná odpustil, ale teď? Po tolika letech? Už nemám sílu ani touhu nic mezi námi obnovovat. Změnil jsem se, už nejsem ten naivní kluk, co tě miloval, už ne. Pro tebe už dávno moje srdce nebije, už dávno nedýchám jen naší láskou.“

Poté, co odešla, se usadil do proutěného křesla na balkónu a sledoval let ptáků. Cítil se volně, dobře, konečně to ze sebe dostal. Přesto však někde v koutku duše pocítil bodnutí zármutku, vzpomínku na minulé časy. To bude tím příšerným podzimním počasím. Přímo živná půda pro melancholické vzpomínání. Už aby přišla zima.